

Arany Rózsakeresztesek

Egy szellemi iskola tanai

A rózsakeresztesek egy titkos társaság volt, amelyet a 15. században alapítottak. Tanáik gnoszticizmusra épültek, a római katolikus egyház évszázadokon keresztül üldözte őket. A rózsakereszteseket misztikum lengi körül, de ma már több nyilvános ágazata létezik. 1945-ben alapították a Lectorium Rosicrucianumot, amelynek még hazai képviselői is vannak. Milyen spirituális és szellemi tanításokat képviselnek a tagjaik, akik szerint egyfajta illúzióban élünk?

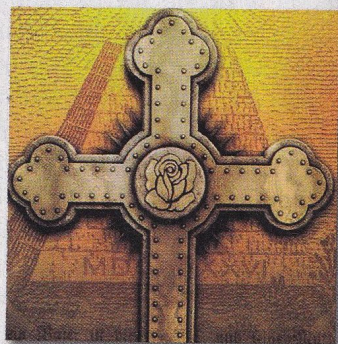
A mai modern rózsakeresztesekhez bárki csatlakozhat. Hogyan lehetséges ez, ha annak idején titkosak voltak? A beavatások és a tanítások egy része ma is az, mindazonáltal több száz évvel ezelőtt az írásbeli hagyományok helyett szóban adták tovább a tudást és az így öröklődött nemzedékről nemzedékre. Akkoriban más volt a társadalom és a politika, így nem csoda, ha inkább titokban működtek. Egy új korszak reményében megnyitották a kapukat, hogy a tudáshoz bárki hozzáférhesen, aki érzi magában a hívást. A Lectorium Rosicrucianum, azaz az Arany Rózsakereszt irányzata azt a szemléletmódot követi, amely a régi tradíciókon alapul.

Az isteni őshaza

A rózsakeresztesek a lélekmegszabadító út megtételén fáradoznak, azaz céljuk visszatérni az eredeti Hazába. Nagyon sok Bibliai és keresztény idézettel támasztják alá a filozófiájukat. A fő tézis, hogy Isten, azaz a Nagy Szellem létrehozta a Világegyetemet, amelynek része az ember, aki megnyilvánította Istent. A csillagközi teret betölti az ősanagy. Azonban az ember elbukott, mert kilépett az őstervből és elvesztette létvalóságos kapcsolatát az isteni életelvel, így az anyag-

ba süllyedt. Az Édenkert vadonná vált. Azonban mindannyiunkban ott van a csíra, a rózsabimbó, az arany-elixír, az eredeti isteniségünk, az Isteni Szikra, ami a megváltásunk titka. Ennek elérése az élet értelme, tehát az eredeti istenember újra alkotása. Ez a csíra az igazságot kereső emberben nyugtalan-ságként nyilatkozik meg, mint „emlékezés” vagy sejtelem az igazi Hazáról és állapotról. Az isteni ember temploma három dologból áll: akarat, bölcsesség és erő. Az ember manapság énközpontú, azaz egoista és nem a valódi, hanem az „alantas” énje irányítja. Ha megismerjük a valódi önmagunkat, akkor jobban megismerjük a világot, az okokat és így eljuthatunk az egyetlen Okhoz, amiből minden következik.

Az isteni szikra, azaz a csíra, tehát bennünk van. A Biblia írja: „Isten országa tibennetek van.” A keleti tanok ugyanezt a „Ló-



tuszvirág csodálatos drágaköveként” említik, ami egy metafora a lélek

és a világosság uralma, ami a



útjához.

Ez nem máshol, mint a szívterben van és az Arany Rózsakeresztesek a „szellemszikra-atom” vibrálásának nevezik.

Tehát az Alkotótól, azaz a Világmindenségtől elkülönültünk és a dualitás világában élünk. Ez az élet-halál természete, azaz az örök elmúlás és körforgás. A durva anyagi világ párja a másvilág, azaz a tükörszféra. Azonban az sem örök, mert két természetrend létezik: az egyik az Isteni állandó, ahol nincs tér és idő, míg a másik a dialektikus természetrend, ami múló, földi és istentelen. Mindkettő természetrend itt van, ugyanabban a térben és áthatják egymást. Ám a bukottságból átmehetünk az abszolút isteniségbe, azaz a dialektikus természetrendből az isteni állandóba. Az embernek, azaz a mikrokozmosznak megvan a lehetősége az isteniség helyreállítására, ami feloldja a paradicsomi átkot. A két természetrend miatt két hatalom van: A sötétség

Krisztusi erőket nyilvánítja meg.

Küzdelem a dualításban

A dialektikus világ vágyait nem visszaszorítani vagy elnyomni kell, hanem abban semlegesnek maradni. Az embert a vágyak, a hajlamok és az ösztönök kötik le. A megszabaduláshoz elsőként az „én” teljes feladása szükséges. Csakhogy az ember több mindenből áll: anyagtestből, étertestből, vágytestből, érzelmtestből és gondolattestből. Minden test beletartozik az ember saját terébe, azaz mikrokozmoszába. Ez egy szűrő, mert az embert körülölelő impulzusokból ered.

A mikrokozmosz egy mágneses rendszer, így csak azt tudja felszívni, vonzani, ami megfelel a fajtajának. Így vonz és taszít. Ez a tér az ember saját firmamentuma: „Ahogy fent, úgy lent.” A megszabadulás egyik kulcsa az érvényesülési

törekvés megszüntetésében rejlik. Nem lehet megváltani a világot, mert lehetetlen, ezt már évezredek óta próbálják. A különböző törekvéseket legyőzi a valóság: a halál, azaz a folyamatos elmúlás és az örök változás. Semmi sem maradandó.

A dialektikus életterületen nem lehet paradicsomi állapotokat teremteni, mégpedig az emberek és a természeti törvények miatt. Minden kísérlet, ami más és utópisztikus eredményekhez vezethetne felesleges fáradozás, mert ebben a természetben örökre megmaradnak az ellentétek. Sosem lesz olyan, hogy a rosszat mellőzik az emberek és csak a jó fog érvényesülni. Minden kikényszerített változás sikertelen marad. Az emberek sehol sem képesek egyetérteni. A veszekedést éppen az okozza, hogy oly sokan és sokféleképpen akarják a béke és a boldogság birodalmát berendezni. Az eltűnt egyénieskedés, a teljes elválasztottság tudata, mindenki önzése eddig a legjobb szándékokat is siralmasan kudarcba fullasztotta.

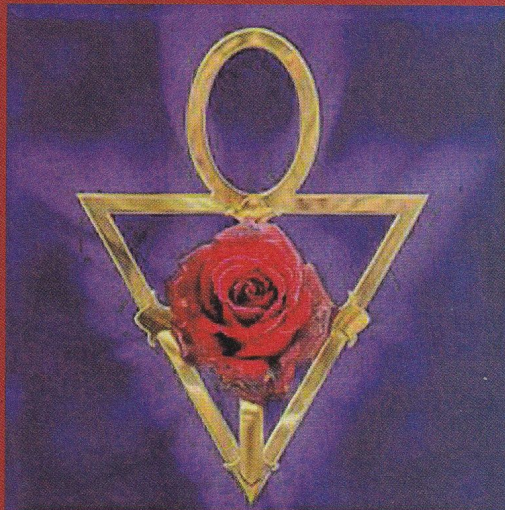
Amíg az ember nem felel meg az ősatomjában rejlő célnak, addig e világ erői felőrlik őt. Ha az ember földi személye „naponta” meghal, azaz legyőzi személyiségét, akkor az égi teste feltámadhat.

Mint említettem a túlvilág a tükörszféra, ahol minden finomanyagi test feloszlik, így a mikrokozmosz előbb-utóbb üres lesz és csak az elmúlt élet tapasztalata raktározódik el. Mindössze a csíra marad meg. Viszont a karma miatt újra felveszi a testet, újabb finomanyagi testek és személyiségek születnek, majd az élet megint véget ér a halállal. Ez nem más, mint egy végtelen ördögi kör, ezért az embernek el kell határoznia, hogy megváltja a dialektikus világtól, azaz megváltja önmagát.

Az Arany Rózsakeresztesek tehát nem a folyamatos

AZ AMORC

Magyarországon egy másik rózsakeresztes rend is létezik, az AMORC, melynek neve a Rózsa és a Kereszt Ősi Misztikus Rendjére utal. Összehasonlítva az Arany Rózsakeresztesekkel olykor teljesen más tanításokkal rendelkeznek. Például nem beszélnek tükörvilágról vagy arról, hogy meg kellene válnunk a dialektikus természettől. Hirdeti a karmát és az újjászületést, de foglalkoznak a parapszichológiai képességekkel is. Szerintük Jézus valóban létezett és nem csak egy allegória. Ennek ellenére mindkét rend az ősi rózsakeresztesekből és azok tanításaiból eredezteti magát.



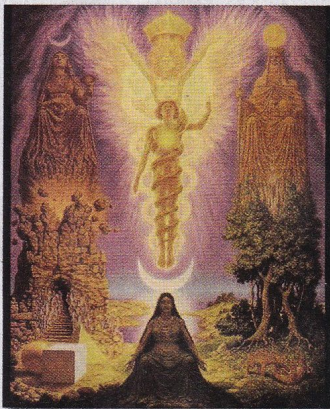
inkarnálódásban és fejlődésben látják azt, hogy visszatérjünk a Hazába, hanem abban, hogy ebből a folyamatból kilépünk! A kiúthoz kapcsolódnak a helyes ismeretek és cselekedetek, a megfelelő életmód, amelyet a rózsakeresztesek Szellemi Iskolája tanít.

A világot semlegesíteni kell, a gondolatot és az érzést egyetlen célra irányítani. A fej és a szív harmonizálása az egyik legszükségesebb lépés. Az üdvre vágyás világosságerőt vonz be, így kialakulhatnak az elsőleges követelmények. Le kell küzdenünk a saját énközpontú belső világunkat, ami önismertet igényel.

Pál apostol is ír a „naponta meghalásról”, amely valójában egy transzfiguráció. A régi alkimisták nem az anyag megváltoztatásáról beszéltek, hanem a lélek megistenítéséről. A természet ólomja szellemi arannyá válik.

Így ez a rózsakeresztes rend Jézus Krisztust nem személyként, hanem megszabadult létállapotként értelmezi. Amikor Jézus meghalt és később feltámadt az valójában arról szólt, hogy a hamis én megszűnt, átalakult, azaz isteni szikrává transzformálódott. A pokolba alászállás, a barlang elől elgördült kő, majd a mennybemenetel ezt a folyamatot írja le képletesen. Isten országa tehát bennünk van és nem kell eljönnie. Lucifer valójában az ember

bukásának képe, hiszen nem hiába Fényhozó a neve, akiben ott van a ragyogó csíra. Ha a szunnyadó állapotból felébred ez az isteni csíra, akkor izzóvá erősödhet. Egyre több fényelem halmozódik fel, amit a Szent Lélek erejének is hívnak. Ez gyógyító és üdvöztető hatású, ami hat a testünk biológiai folyamataira. Az új sugártér, amelyet a szívtér áraszt betölti a mikrokozmoszt. A Gnózis



leáramló ereje betölti a testet és megsemmisíti a karmát. Így győzi le az időleget az örök, a múló természetet a mennyei.

Kapcsolódás a Gnózissal

A Szellemi Iskola nem követeli meg a vakhitet, ugyanis a tanulók átélnek és megtapasztalják az Isten-erő hatását. Először meggyújtják a szikrát, azaz felismerést adnak, hogy mindenki isteni lény. Aztán olyan életvitellel szembesítenek, ami megadja az alapokat a fejlődéshez és a személyiségcseréhez. Ekkor a tanulónak

még két személyisége van, azaz a dialektikus és a mennyei. A transzfigurációnak aztán létre kell jönnie, hogy a tanuló kioldódjon a dialektikából. Az iskolának így saját erőtere van, ami segíti a tanulót a megpróbáltatásokban. „Nem cselekedve” áll szemben a dialektikus életrend alapjaival, és viselkedésével támadja meg annak alapjait. Az Üdvre vágyás következtében az iskola segítségével hozzáférhető lesz számára egy másik sugárzási erőter, s a Gnózis, az isteni tűz ráhangolódik a létállapotára. Így alkot egy bekötő hidat a Gnózis a tanulóval, aki a megváltozott tudatával belső ösztönzést érezvén cselekvésbe fog és megkezdí kálváriáját, azaz a rózsakereszt útját. Kezébe veszi Ariadné fonalát.

„Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt.” (Máté evangéliuma) A makrokozmosza kitisztul, új életet él és teljesen új rendszer alakul ki benne. Lelke állapota megváltozik, megkapja a tűzkeresztséget és krisztustudatúvá válik. A mikrokozmosz nem létezik önállóan, hanem mikrokozmoszok tömegéhez, egy magasztos, Egyetemes Egységhez tartozik. Ezért minden megnyilvánulásnál ezt kell szolgálnia, amibe aztán beleolvadhat és végül visszatérhet a Hazába.

MISKOLCI LÁSZLÓ